

Časopis krajské skupiny v New Yorku

ZVONĚ

1/99

Milí přátelé,

Vstoupili jsme se do nového roku 1999, posledního roku tisíciletí. Chtěl bych vám poděkovat za všechny vánoční dary a za přání, kterých jsem obdržel bezpočet.

Ještě za svého života mi P. Alois Vyoral ukazoval životopis, který začal španělsky psát. Bohužel celý jej už napsat nestačil. To co ovšem ještě stihl, uveřejňujeme v tomto čísle, abychom si připomenuli první výročí smrti P. Aloise (zemřel 27.ledna 1998).

Uvádíme také první část rozhovoru s Michaelou, která nám občas v kostele hraje na varhany, a s jejím manželem Bořivojem.

Nepřehlédněte také pozvánku na masopustní zábavu!

žehná P. Jindřich Kotvrda

NĚCO JAKO VLASTNÍ ŽIVOTOPIS MLADÍKA

(napsal P. Alois Vyoral, ze španělštiny přeložil René Castro, z angl. V. Jelínek a J. Kotvrda)

V malé dědině ztracené uprostřed hájů a kopců žila dvojice skromných rolníků. Bůh jim požehnal sedmi dětmi. Otec měl malý obchůdek s potravinami, a aby mohl poskytnout alespoň to nejnnutnější pro svou rodinu, přivydělával si tesařskou práci.

Čtvrté z jeho sedmi dětí se jmenovalo Alois, ale protože to byl malý chlapec, každý si zvykl říkat mu Olin. Není známo proč právě toto dítě bylo středem veškeré zvláštní pozornosti. Snad proto, že do patnácti let trpěl obtížnou nemocí pokožky, způsobenou dětskou nerozvážeností, když se s kamarády koupával brzy z jara v mrazivé špinavé vodě malého rybníka u dědiny.

Od útlého mládí musel, stejně jako jeho bratři, pracovat a pomáhat svým rodičům. Často jej, i když se mu to nelíbilo, otec a matka léčili tou nejúčinnější medicínouřemenem.

V šesti letech začal chodit do základní školy ve své dědině. Škola měla dvě třídy. Když mu bylo jedenáct let, začal své denní cesty osm kilometrů tam a dalších osm zpět, do měšťanky v blízkém městečku. Rodiče mu nedovolili aby zůstal doma ani když byly bouřky a vánice. Cesty byly špatné a každý musel jít po svých, pěšky.

Ve čtrnácti letech když ukončil povinnou osmiletou školní docházku, vzal ho otec do města kam chodil do měšťanky, aby se tam v malém obchodě se smíšeným zbožím vyučil řemeslu obchodníka. Tato práce se mu vždycky líbila a on se jí věnoval s nadšením. Jeho malá výška ho dělala mladším než skutečně byl, ale svou veselou a živou povahou si získal oblibu zákazníků, kteří mu žertem říkali "pane vedoucí".

Zbýval mu jen jeden měsíc k dokončení tříletého učňovského poměru. Měl dostat obchodnický výuční list, když se v určitém okamžiku všechno záhadným způsobem změnilo.

Změna Olinovy životní cesty začala na poslední červencovou neděli roku 1937.

Ve městě kde právě dokončoval svůj tříletý učňovský poměr obchodníka, měli velkou slavnost - primici mladého kněze. Kolem desáté hodiny, když stáhli v obchodě roletu, běžel Olin ve spěchu do kostela. Bylo to spíš ze zvědavosti než nábožné oddanosti. Ze zvyku zůstal u hlavního vchodu, aby až skončí mše svatá, mohl odejít jako první. Opíraje se o veřeje dveří naslouchal kázání ve kterém kněz vysvětloval slavnostní chvalo zpěv. Popisuje okamžiky, kdy otec žehnal novoknězi, před nímž byly bílé oblečené družičky které jej doprovázely do kostela. Maminka položila levou rukou na hlavě klečícího syna a pravou mu dělala na čele malý křížek, se slovy: "Pepičku běž a zachraň hodně duší!".....

V tom okamžiku měl Olin pocit jako by ho někdo opařil. Na těle cítil horkost a uvnitř se ozýval tichý hlas, sladký, vřelý...a jasný: "Ty také..."

Vrátil se do obchodu, kde bydlel se dvěma jinými zaměstnanci v jednom pokoji. Ti se na něj dívali s překvapením a ptali se ho: "Co se ti stalo? Vypadáš divně", ale on jim neodpověděl. Šel se projít do zahrady, nejspíš schopen se zbavit toho záhadného hlasu. Nakonec se rozhodl jít do domu toho novokněze aby vyhledal jeho bratra Františka, který byl starším kostelníkem a oba byli dobří kamarádi. Pověděl mu, čím prochází a on mu poradil aby navštívil představeného Jezuitů. Ten, když vyslechl jeho příběh, mu řekl že jej Bůh volá, aby se stal knězem, ale oni že nepřijímají pozdní povolání. Poslal ho za ředitelem salesiánského institutu ve Fryštáku, vzdáleného několik hodin jízdy na kole.

Olin se vracel domů s úmyslem, že příští den pojedou do Fryštáku, ale když jeho otec slyšel o jeho tužbách a plánech, několika slovy mu cestu zakázal. "Nech snů a fantasií! Na to jsi měl myslet když ti bylo dvanáct nebo třináct. Zítra ráno půjdeš místo toho zpátky do obchodu a budeš pokračovat v tom co máš dělat. A teď běž spát!"

To se stalo v úterý.

V pátek za ním otec přišel do města a řekl mu, že mluvil s maminkou a že ať dělá jak myslí, a že oni mu nebudou bránit. Jenom ale ať si to rozmyslí desetkrát či stokrát, protože kdyby po tom všem měl odejít ze semináře, oni v baráku rozmrzelého seminaristu mít nechtějí...

Pořádkoval otcovu ruku s pocitem štěstí.

V neděli, když zavřeli krám, nasedl na kolo a jel do Fryštáku. Ředitel, otec Mrtvý jej laskavě přijal a když jej vyslechl, otevřel zásuvku stolu a vytáhl přihlášku. Napsal na ni číslo a s úsměvem řekl: "Dostaneš číslo 21!" (Shodou okolností jsem se narodil v domě číslo 21). "Tady je vyjmenováno vysvětleno a všechno co potřebuješ. Řekni mamince ať ti pomůže a označí všechno oblečení tvým číslem. Přejď 16. srpna na svátek svatého Jana Bosca. Bůh ti žehnej a na shledanou."

Byl spokojený a šťastný. Měl strach, očekával problémy, těžkosti... a ono nic!

Rychle se hnul na kole domů. Maminka zašívala u okna oblečení a když jí řekl, že byl přijat k do aspirantátu (formační dům pro řeholníky před noviciátem pozn. překl.), začal přitom plakat, vlastně plakali oba. Radostí.

Začal přemýšlet o tom, že přestože za měsíc má dostat obchodnický diplom, odejde okamžitě z obchodní školy, kde měl být učedníkem. Obchodní komora udělala výjimku a diplom mu vydala na základě jeho znamenitého chování a oddanosti své práci. V úterý a v pátek, kdy se konaly trhy, stále pomáhal v obchodě. Do nástupu do aspirantátu zbývaly tři měsíce.

16. srpna 1937, v doprovodu otce a s požehnáním matky, opustil dům a vesnici. Kolem desáté přijeli do Fryštáku. Vedle velikého farního kostela stál salesiánský aspirantát. V ten den připomínala tříposchodová budova, zvláště v nižších patrech, mraveniště.

Studenti, většinou s rodičovským doprovodem, přijížděli, nebo se vraceli do svého hnízda. Byli plni štěstí, vykřikovali a na tvářích všech se zrcadlila radost.

Od prvního okamžiku vstupu do aspirantátu se Olin cítil jako doma.

První rok nebyl snadný. Byl zvyklý žít v dostatku a tady si musel si zvyknout na to, že má jen nejnnutnější věci. Většina jeho spolužáků byla ovšem ve stejné situaci. Ovšem duch, který tam panoval, činil vše snadnějším.

Bylo zvykem, že jakmile skončil školní rok, studenti odjeli domů na prázdniny. Olin požádal o dovolení představeného, aby mohl zůstat v semináři. Pomáhal v kuchyni a učil se kuchařskému umění. Protože nebylo tolik práce, zpívali a hráli spolu s mladým kuchařem, salesiánským bratrem. Tak prázdniny letěly rychle. Na podzim roku 1937, na začátku druhé světové války, přišla vojenská mobilizace a kuchař musel odejít z aspirantátu do kasáren. 160 aspirantů a asi 20 představených zůstalo bez kuchaře. Otec ředitel zavolal Olina a zeptal se jej, zda by mohl při studiu na pár měsíců zastat místo kuchaře, než se jeho spolubratr vrátí z vojenské služby. "Ano otče! S radostí! Jestli chcete, můžu tady zůstat jako kuchař na celý život." "Ne! Ty se máš stát knězem."

Na dva měsíce vyměnil svoje vyučování a třídu za kuchyni. Když v roce 1940 ukončil studia, odešel do noviciátu. Když ukončil řeholní přípravu, v roce 1940 se stal řeholníkem - salesiánem.

V Evropě nastaly pro řeholníky těžké časy.

Hitler zrušil všechny semináře a farnosti. Seminaristé a řeholníci byli posláni do pracovních táborů. Olin zůstal skryt, nejprve jako kostelník a pomocník v oratoři v Pardubicích, a pak v Ostravě.

V roce 1945 přišel konec druhé světové války. Aspirantát ve Fryštáku byl otevřen a Olin odešel pod řeholní poslušností vyučovat fyziku, chemii, matematiku a latinu. V roce 1946 zahájil studium teologie. Už byl se svými spolužáky v Oseku, připraven zahájit první rok teologie, když přišel do kanceláře vzkaz, aby se Olin spolu s dalšími čtyřmi studenty dostavil za otcem inspektorem. Ten jim řekl, aby si co nejdříve vyřídili pasy a odjeli ke studiu teologie do Turína - Crocetty.

Zemřel P. Robert Tomlian, farář slovenského kostela Sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu.

Otec Robert se narodil 24. srpna 1927 v Dobbs Ferry, na kněze byl vysvěcen v červnu roku 1953. Působil 4 roky jako kaplan v Irvingtonu NY a pak odešel do farnosti Jana Nepomuckého, kde sloužil až do své smrti. Zemřel v Mary Manning Walsh nursing home dne 13. ledna 1999.

Jeho tělo bude vystaveno ve slovenském kostele v neděli 17. ledna od 2 do 7 hodin večer, pak v pondělí od 8 ráno do 7 večer. V pondělí v 7.30 večer bude slovenská pohřební mše svatá. V úterý dne 19. ledna bude celebrat pohřební mši svatou kardinál O'Connor v 10.00 hodin ráno.

Pane, dal jsi svému služebníku Robertovi výsadu, že mohl sloužit v tomto světě jako kněz. Kéž se raduje navěky ve slávě tvého království. Skrze Krista našeho Pána. Amen.

Život z víry v ČR

Asi před rokem přijeli do Spojených Států manželé Bořivoj a Michaela se třemi dětmi - sedmiletou Aničkou, pětiletou Liduškou a tříletým Pavlíkem. Bořivoj pracoval u pražské pobočky IBM, která jej na dva roky vyslala do IBM v Yorktown Heights NY.

Bořivoj a Michaela odpověděli na několik otázek:

Jak jste vůbec přišli k víře a církvi v tak ateistické zemi, kterou ČR byla a je?

Michaela: Vyrůstala jsem v rodině, kterou možno nazvat – v dobrém slova smyslu – tradičně katolickou. V příbuzenstvu jsme měli několik kněží. Pro nás děti (mám staršího bratra a mladší sestru) byl život s vírou vždy naprostou samozřejmostí, nadto posilovanou přísnou výchovou. Zároveň bylo toto rodinné prostředí ghettem: malé městečko na Plzeňsku, odkud pocházím, nemá sice pověst kamenitého ateistického úhoru jako blízké severočeské okresy, přesto však křesťany nikdy neoplývalo. Do kostela zde chodily pouze 2 rodiny s dětmi – rodina kostelníka a rodina varhaníka (naše) a pak několik málo desítek věrných duší, obvykle generačně velmi vzdálených. Kostel se naplnil vždy jen o Štědrém večeru na půlnoční, kdy pro mne všechny rozporné pocity gradovaly: na jedné straně jsem byla hrdá na to, že naše rodina se účastní hudební produkce při mši, na straně druhé jsem jasně cítila naprosto nechápané pohledy ateistického davu, který se po dobré večeři a dárkách nřišel podívat na komické divadlo v kostele. S pomyslným označením "bílé vrány" jsem prošla základní a střední školou. Na vysoké škole v Praze (začátek 80. let) jsem se hned na počátku studia "domluvila" se svojí spolubydlící na koleji, která mne také brzy zavedla do křesťanského společenství mládeže – pochopitelně přísně utajeného. Pro mne bylo ovšem šokem zjištění – i když to zní podivně – že existují katolíci stejného věku a podobných zájmů jako já. Do té doby jsem se totiž s nikým takovým nesetkala.

Bořivoj: Já jsem vyrostl jako "naivní pozitivista", který nevěří tomu, co nevidí a chce všechno vědecky vysvětlit. Víru v Boha jsem ztotožňoval s pověrou a tím byla pro mě odbytá. Když mi bylo devatenáct, setkal jsem se díky svému příbuznému, nekonformnímu evangelickému pastoru, se společenstvím křesťanů, které se scházelo u něj na faře. Bylo mi mezi těmi lidmi moc dobře, měli mě rádi a k ničemu mě nenutili. Brzy jsem díky jim i dalším křesťanům poznal, že víra je dobrá věc, byl jsem ale přesvědčen, že není pro mne. Uběhlo několik let a nakonec jsem věděl, že mezi mnou a Bohem stojí jen jedno: musím chtít. Jednou, když jsem byl na vysokoškolském vojenském cvičení a bylo mi hodně úzko, jsem pak k Bohu zavolal a On mi odpověděl.

Cesta, která mne dovedla do katolické církve, ani pak nebyla úplně přímá. Na té vojně jsem se scházel s několika letničnickými křesťany, ale brzy jsem přišel na to, že jejich fundamentalismus nemohu přijmout. Najednou jsem byl křesťanem bezdomovcem a hledal jsem nějakou církev, kde si budu moci ponechat zdravý rozum. Moje původní evangelická parta se už nescházela. S velkou důvěrou se mě ujal P.Pavel Kuneš, který byl tenkrát v jedné vesnici za Prahou. Přijal mě do svého společenství mládeže a v krátké době mě pokřtil.

Dnes už vím, že celé to bloudění bylo vlastně cestou domů, že Bůh měl se mnou velkou trpělivost a pomáhal mi, i když jsem před Ním utíkal.

Jak se váš život z víry projevoval? Čím jste byli v komunistickém Československu "jiní" než ostatní?

Bořivoj: Hlavní formou života víry pro nás byla křesťanská společenství, obvykle vedená knězem či pastorem. Ve svých nevěřících letech jsem měl příležitost k pohledu na několik takových zvenku. Na první pohled to bývala skupinka mírně podivínských kamarádů "slušňáků", na druhý bylo zřejmé, že mají nějaké společné tajemství, a pokud to byla dobrá parta, na třetí pohled bylo člověku líto, že mezi ně nepatří. Samozřejmě společenství muselo fungovat v určité konspiraci, která ovšem často byla dost naivní a amatérská. Scházeli jsme se po bytech, na kolejích, na výletech na venkovské fary. Žili jsme tímž, čím naši vrstevníci - legraci, zpěvem (rytmických písní ne vždy nejvyšší úrovně). A kamarádstvím - z "party" známe většinu našich přátel. Tak jako všichni, půjčovali jsme si těch pár vzácných knížek ze samizdatu, dovozu či osmašedesátého, sem tam jsme někde trochu pomohli na faře. Velkou autoritou pro nás byli známí kazatelé (v Praze například P.Reinsberg u Panny Marie před Týnem nebo P.Skoblík u Sv.Ignáce). Na nějaké masovější akce, navenek zaměřené aktivity či rozsáhlé kontakty s ostatními takovými skupinami přirozeně nebylo ani pomyslení. Rádi jsme se společně modlili, slavili mši na nejnemožnějších místech - když jsem byl na vojně v Bechyni, měli jsme místo oltáře víčko od ešusu na pařezu v lese za ženíjním skladem a mši svatou sloužil slovenský kněz - desátník od "lopaťáků".

Michaela: Křesťané ze své podstaty museli být "jiní", tato jinakost se neomezovala jen na komunistické Československo, kde pouhé chození do kostela bylo činem podezřelým a vše nad to činem trestným.

V druhé polovině 80. let se v křesťanském společenství, do kterého jsme oba patřili, ustálila skupinka, která chtěla dělat něco víc, než se jen scházet za zavřenými dveřmi. Náš kamarád měl spojení na vydavatele ilegálního časopisu Informace o církvi (INFOC), jednoho z mnoha desítek samizdatů. Jeden výtisk vždy získal a ten jsme množili. Způsoby byly tak primitivní, že tomu dnes už sami nemůžeme uvěřit. Začínali jsme pouhým přepisováním na psacím stroji. (Vždycky jsme litovali toho, na koho se dostane desátá, velmi špatně čitelná kopie.) Potom ovšem došlo k velkému technickému pokroku: někdo z naší skupiny získal návod na tisk použitím dřevěného kopírovacího rámečku a cyklostylových blan. Návod byl získán - z polské Solidarity. Způsob tisku, ač stále velmi primitivní, si vyžadoval větší zručnost, odměnou ovšem byly desítky poměrně kvalitních kopií. Problémy byly ale s distribucí, které jsme se my dva účastnili pouze okrajově. Opatrnost zde musela být důkladná, každý dobře věděl, co znamenají paragrafy o "maření státního dozoru nad církvemi", "pobuřování" a podobně. Asi týden před 17. listopadem 1989 se o jednoho z členů naší skupinky - ve východních Čechách - začala zajímat StB. Bylo jen otázkou času, kdy by se nitky konspirace dostaly až k nám, ale o ten týden později bylo všechno úplně jinak a až dlouho potom jsme si uvědomili, jak velký Boží zázrak to byl.

Nějak se v líčení politických událostí ztratilo, že v roce 1987 jsem se my dva seznámili a v květnu 1989 přijali svátost manželství. Kupodivu jsme se nepoznali v křesťanském společenství, ale zcela náhodně, a také už dávno víme, že to náhoda nebyla.

Jinak se mi ale na tuto otázku odpovídá špatně a trochu jsem se odpovědi možná vyhnula. Můj život z víry se neprojevoval žádným zvláštním způsobem, znám mnoho lidí, kteří svou víru žili a bránili mnohem lépe a statečněji, než my.

(pokračování rozhovoru bude v příštím čísle. Bořivoj a Michaela odpovídají na tyto otázky: Jak k víře vedete svoje děti?, Co obdivujete v této zemi?, Co se vám tady nelíbí?, Na co jste nebyli zvyklí?, Těšíte se na návrat do ČR?)

Úmysly mší sv. sloužených do uzávěrky Zvonu

14prosinec	za zemřelého manžela a otce Louise Bučka	<i>Agnes Buček</i>
15prosinec	za rodiny z obou stran	<i>manželé Jochovi</i>
19prosinec	za zemřelého majora Antonína Bartoše (pohřební mše)	<i>manželka a syn</i>
20prosinec	za Nicka Svírovského a za maminku	<i>Marie Svírovská</i> <i>rodinou a dcera Irena</i> <i>Vasilii s rodinou</i>
21prosinec	za zemřelého Jána Kováčika	<i>Emília Kováčiková</i>
22prosinec	za celou rodinu Otrubovu	<i>manželé Otrubovi</i>
23prosinec	za bratry Blahomíra a Dr Vlastimila Vavroucha a P. Aloise Vyoralu	<i>Eva Vavrouchová</i>
24prosinec	za celou rodinu z obou stran	<i>Anna Benáčková</i>
25prosinec	za rodinu Smrčkovu a Pavlicovu	<i>Božena a Petr Smrčkovi</i>
26prosinec	za zemřelou paní Milušku Kyjovskou	<i>Helena Profousová</i> <i>rodinou</i>
27prosinec	za krajany a exulanty ve Washingtonu DC a okolí	<i>Anna Chmelová</i>
31prosinec	za rodiče Chmelovy a Karovičovy	<i>rodina Bláhova</i>
1. leden	za rodiče Bednářovy, syna Jana a jeho rodiče	<i>manželé Pálenčíkovi</i>
2. leden	za zemřelého Jiřího Smrčku	<i>Dagmar Žalmanová</i>
3. leden	za rodiče Absolónovy a prarodiče Malinovy	<i>rodina Daňkova</i>
4. leden	za rodiny Daňkovy a Kadlčkovy	<i>J. Minister, M. Kašpar</i>
5. leden	za zemřelého Antonína Bartoše	<i>Peter Kleškovič</i>
7. leden	za zemřelou Annu Kleškovičovu	<i>Blažena Stránská</i>
9. leden	za Miladu Stránskou	<i>Dana Ayler Franěk</i>
10. leden	za Jana Šilu	<i>rodina Tomečkova</i>
14. leden	za Antonína Bartoše	<i>dcery</i>
15. leden	za otca Štefana Kuzmu a celú Kuzmovú rodinu	

16leden za Tony Daniels
17leden za Jána Kováčika

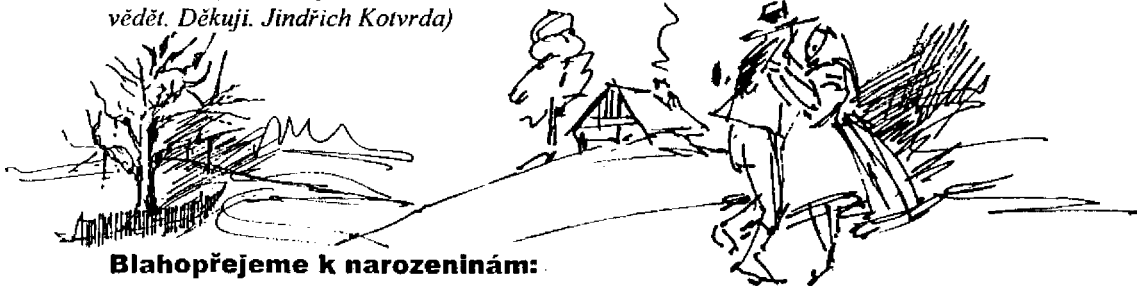
manželé Jochovi
Emília Kováčiková

Úmysly mši svatých na příští neděle

24leden za zemřelého P. Aloise Vyoralu
31leden za zemřelého Antonína Bartoše
7únor zatím volná
14únor za celou krajanskou rodinu

krajanská rodina
manželka

(Někdy se mi stalo, že jsem některý váš úmysl zapomněl uveřejnit, za což se omlouvám. Děkuji vám, kteří jste mě upozornili. Pokud se vám stane, že nevidíte svůj úmysl ve Zvonu, dejte mi, prosím vědět. Děkuji. Jindřich Kotvrda)

Blahopřejeme k narozeninám:

Václav Vávra 11. leden, Milan Sikorjak 20. leden, Milan Vecera 21. leden, Naděžda Horáková 27. leden, Jan Pasáček 29. leden, Marta Bláhová 10. únor, Vladimír Palička 17. únor, Zdena Paličková 21. únor

**Krajanská skupina od Panny Marie Karmelské v Astorii
pořádá v neděli 14. února po mši sv. v hale naproti kostelu**

MASOPUSTNÍ ZÁBAVU

obědy se vydávají od 12 hodin
ve 3 hod odpoledne párky a klobásy, káva, čaj, bufet

Od 1.00 odpoledne do 6.00 večer hraje k tanci hudba
Bohatá loterie

Jednotné vstupné \$ 2

PŘIJĎTE SE POBAVIT PO NAŠEM A PŘIVEĎTE SVÉ PŘÁTELE A ZNÁMÉ !

Zemřeli:

Antonín Bartoš 13. prosince

Odpočinutí věčné dej mu Pane a světlo věčné ať mu svítí, ať odpočívá v pokoji

Děkujeme za příspěvky na tisk Zvonu:

Karel a Irena Stolařík NY, Alena Netík NY, Weirichovi NY, Vlasta Cihlářová NY, Allen a Sonja Hart VA, Rose a Charles Drha NY, Olga Chalašová CT, Vlasta Seibert FL, Mimi Kubelková NY, Královi NY, Schmidtovi MD, Jiří Široký FL, rodina Kopeckých GA, M. Polásek NY, J. Orgon NY, Lydia Doboš NY, Jerome Minister NY, Večeřovi NY, Tomečkovi NY, Křenčíkovi NY, Otrubovi NY, Miroslav Kašpar NY, Petráškovi NY, Sedláčkovi NY, rodina Jelínkova NY, Agnes Franc NY, Josef a Anna Sudovi NY, Motyčkoví NY, Emília Kováčiková NY, Paličkovi NY, Charles Dančák NY, Jiří a Hedvika Krátkých FL.

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10:30 ráno, v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sv. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Adresa českého kněze: P. Jindřich Kotvrda, PO Box 387, Roslyn NY 11 576

Tel: (516) 621 2222 Fax: (516) 621 7892 Email: jindra@webspan.net www.czechia.com/zvon

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO 54

ROSLYN NY 11576
PO BOX 387
ST. MARY'S
ZVON